

Vážení čtenáři a čtenářky,

pamatujete teorii Václava Klause o ochraně přírody jako „třešnička na dortu“, podle které bez bohaté společnosti nelze chránit přírodu? Přináší skutečně růst investic do ochrany přírody odpovídající zlepšení jejich stavu?

S růstem bohatství naší země rostly i vnitřní zdroje pro ochranu přírody, ke kterým se postupně přidaly evropské dotace, především v podobě Operačního programu životní prostředí.

Ale přesto nám řada druhů mizí před očima. Podle teorie „třešničky na dortu“ je nejkvalitnější příroda v Německu, Holandsku, ve Francii. Skutečně? Proč, když chceme vidět bohatou přírodu, jedeme (snad s výjimkou řídké osídlené Skandinávie) na Balkán, Ukrajinu nebo do dosud relativně chudých regionů EU?

Bohaté země Evropy vydávají obrovské prostředky jen na to, aby udržely alespoň to základní, co ještě zbylo po staletích nekompromisního ekonomického drancování. V chudších zemích dosud existují území s vysokým přírodním potenciálem. Důvodem je nízká úroveň urbanizace a především minimální industrializace zemědělství a lesnictví.

Vstup do EU sice novým členům otevírá významné zdroje pro ochranu přírody, ale současně přináší zdroje pro industrializaci zemědělství a lesnictví. Výsledkem jsou ukázková chráněná území v sousedství pustého zbytku krajiny. My jsme tím prošli, kandidátské země to čeká.

Cílem mého zamyšlení není znevážit prostředky, které do ochrany přírody proudí, nebo výzva ke zchudnutí. Chci jen připomenout, že pouhé ekonomické zdroje problémy ochrany přírody nevyřeší. Minimálně do té doby, dokud stejné ekonomické zdroje budou vytvářet problémy nové.

Vlastimil Kostkan

soudní znalec v oboru ochrana přírody